

Amikor a világunk darabjaira hullik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 7:1-14

„...ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok” (Ézs 7:9).

Connie és Roy egy szombati istentiszteletről hazatérve felhajtott a kocsibeállóra. A kertben egy kis tyúk repkedett rémülten, épp előttük. Valami baj történhetett. A baromfiaknak a ketreceben kellett volna lenniük, biztonságban, de kiszabadultak. Connie-ék gyorsan körülnéztek, és akkor szembesültek a kibontakozó tragédiával. Beethoven, a szomszéd kiskutyája kiszökött a kertjükből, és már a tavacskánál volt, Daisy-vel a szájában. Daisy egy gyönyörű tojó tyúk volt, pelyhes fehér faroktollakkal. Connie kiszabadította Daisy-t, de már túl későn. Kedvenc kisállata hamarosan a kezei között pusztult el, kitékert nyakkal. A nő leült a kertben, és a halott madarat szorongatva zokogott.

Ez azonban felizgatott egy másik állatot is. Egy nagy, fehér kacsa észrevette, amint Connie a kezében tartja Daisy-t, és bizonyára azt hitte, hogy ő ölte meg a tyúkot. Így amikor a következő néhány hét során a kacsa csak meglátta Connie-t, vadul nekitámadt és kemény csőrével erősen megcsipkedte. Néha nem könnyű megállapítani, hogy valójában ki a barátunk és ki az ellenségünk.

Ezen a héten Júda egyik királyát figyeljük meg, aki szintén tévesen ítélte meg a helyzetet, és azt próbáljuk megérteni, hogy miért is hozott rossz döntéseket.

ÉSZAKRÓL JÖVŐ VESZEDELEM (ÉZS 7:1-9)

Milyen rettenetes válsággal nézett szembe Akház király az uralkodása elején (2Kir 15:37-38; 16:5-6; Ézs 7:1-2)?

Izrael északi királysága (Efraim) és Szíria (Arám) összefogott Júda ellen. Ez akkor történt, amikor az edomiták és a filiszteusok támadásai legyengítették a kis déli országot. Júda a múltban már megküzdött Izraellel, de az Izrael és Szíria közötti szövetség túlerőnek számított. Úgy tűnik, a két északi ország arra akarta kényszeríteni Júdát, hogy szövetkezzen velük az asszír III. Tiglat-Pileszer (2Kir 15:19 verse „Púl” néven említi) hatalmas erejével szemben, aki terjeszkedő birodalmával fenyegette őket. A nagyobb veszély láttán Izrael és Szíria félretette régi viszályát. Ha sikerülne legyőzniük Júdát és báburalkodót ültetniük a trónra (Ézs 7:5-6), akkor számíthatnának annak az országnak az erőforrásaira és embereire is.

Milyen megoldást eszelt ki Akház, amikor a világa kezdett darabjaira hullani (2Kir 16:7-9; 2Krón 28:16)?

Akház nem ismerte fel, hogy Isten az egyedüli barát, aki képes megmenteni őt és az országát, ehelyett az ellenségei ellenévével, III. Tiglat-Pileszerrel próbált barátkozni. Segélykérésére az asszír uralkodó boldogan fellépett Szíriával és Izraellel szemben. Tiglat-Pileszer ezért nemcsak busás fizetséget kapott Akháztól, hanem jó kifogást is talált Szíria elfoglalására, amit gyorsan meg is tett (2Kir 16:9). Megtört a szír-izraeli szövetség ereje. Rövid távon úgy tűnt, hogy Akháznak sikerült megmentenie Júdát.

Akház tette tulajdonképpen nem érhet meglepetésként. Ő volt Júda addig egyik legrosszabb uralkodója (lásd 2Kir 16:3-4; 2Krón 28:2-4).

A róla olvasottak alapján érthető, hogy Akház miért így reagált a veszélyre. Milyen tanulságot vonhatunk itt le magunknak? Miért gondolnánk azt, hogy a próba idején tudunk majd bízni az Úrban, ha most nem engedelmessékedünk neki (Jer 12:5; Jak 2:22)?

ISTEN KÖZBELÉPÉSE (ÉZS 7:3-9)

Akház a politikai lehetőségeit mérlegelte, hogy választ találjon az Izrael és Szíria jelentette fenyegetésre, Isten azonban tudta azt is, amit a király nem. Egyrészt Ő engedte meg, hogy elérje ez a veszély, mert így akarta megfegyelmezni és észhez téríteni Akházat (2Krn 28:5, 19). Emberi szempontból észszerűnek és ígéretesnek tűnt a Tiglat-Pileszerhez intézett segélykérés, Isten viszont tudta, hogy Júda dávidi királyságát olyan idegen uralom alá hajtja, amitől nem szabadulna meg. Hatalmas volt a tét. Így az Úr elküldte Ézsaiást, hogy hasson a királyra (aki úgy tűnik, az ostromra készülve épp Jeruzsálem vízkészletét mérte fel), és győzze meg, hogy nem jó kapcsolatba lépnie az asszír vezérrel.

Miért mondta az Úr Ézsaiásnak, hogy vigye magával a fiát, Seár-Jásobot (Ézs 7:3)?

Akház bizonyára meglepődött, amikor Ézsaiás köszöntötte őt és bemutatni neki a fiát, akinek a neve azt jelenti, hogy „a maradék visszatér”. Kinek a maradéka? Honnan tér majd vissza? A fiú apja próféta volt, tehát a név Istentől érkező baljós üzenetként hangzott, ami szerint a nép fogságra jut. Vagy épp bűnbánattal tér majd vissza Istenhez (a „visszatér” ige a bűnbánat jelentését is magában hordozza)? Az Úr ezt üzenté Akháznak: *tőled* függ a név jelentése! Térj meg a bűneidből, különben fogságba fogsz menni, ahonnan csak a maradék tér majd vissza! Tiéd a választás!

Isten az adott helyzetben hogyan szólította meg a királyt (Ézs 7:4-9)?

Eltávozik majd a Szíria és Izrael felől érkező fenyegetés, Júda pedig megmarad. Az Akház szemében hatalmas, tűzokádó vulkánnak tűnő két hatalom Isten előtt csupán „*két füstölő üszögdarab*” (Ézs 7:4). Nem volt semmi szükség arra, hogy a király Asszíriához forduljon segítségért. Ám Akháznak bíznia kellett az Úrban és az ígéreteiben ahhoz, hogy helyes döntést hozhasson (Ézs 7:9). A „hinni” és „megmaradni” szavak ugyanabból a héber gyökéből származnak, amiből az „igazság” (ami megbízható) és az „ámen” (megerősíteni azt, ami igaz, megbízható) szó is ered. Akháznak biztosnak kellett lennie ahhoz, hogy megbizonyosodhasson. Istenre kellett bíznia magát ahhoz, hogy ő maga megbízhatóvá váljon.

Figyeljük meg Ézs 7:9 versének utolsó szakaszát! Miért szükséges annyira a megmaradáshoz a hit és a bizalom? Minek a megmaradásáról van itt szó? Hogyan alkalmazható ez az elv a keresztyéni életre?

ÚJ ESÉLY (ÉZS 7:10-13)

Akház nem felelt, amikor Ézsaiás hitre szólította. Így Isten kegyelmesen újabb lehetőséget adott a királynak. Azt mondta neki, hogy kérjen egy jelet „*akár letről a mélyből, akár fent a magasból*” (Ézs 7:11, RÚF). Ez az egyik legnagyobb hitre való buzdítás, amit ember kapott az Úrtól. Isten nem kötött ki kisbetűs feltételeket, mint ahogyan a lottónál és a fogadásnál tapasztalható. Még a királysága felét sem szabta meg felső határként, amit emberi uralkodók szoktak tenni nagylelkőségük határát elérve (lásd Eszt 5:6; 7:2; Mk 6:23). Készen állt a menny és a föld egész tárházát kiüríteni csak azért, hogy egy gonosz király hinni tudjon! Akház kérhetett volna jelként egy hegynyi aranyat vagy annyi katonát, mint a Földközi-tenger partján a homok.

Mit felelt Akház, és miért (Ézs 7:12)?

A király válasza első ránézésre kegyesnek és tiszteletteljesnek tűnhet. Nem akarta Istent próbára tenni úgy, mint az izraeliták tették évszázadokkal azelőtt, a pusztai vándorlás során (2Móz 17:2; 5Móz 6:16). Itt azonban az Úr pontosan azt *kérte* a királytól, hogy tegye Őt próbára (vö. Mal 3:10). Isten kedvében járt volna, ha elfogadja ezt a különösen nagylelkű ajánlatot. Ám Akház még azt sem akarta engedni Istennek, hogy segítsen neki hinni. Be-deszkázta a szíve ajtaját, kizárta a hitet.

Olvassuk el Ézs 7:13 versét! Mit mondott itt Ézsaiás?

Ézsaiás rámutatott: Akház pontosan azzal tette próbára, fásasztotta Istent, hogy nem kért tőle jelet, látszólag azért, hogy ne terhelje. Ám ennek a versnek a legelgondolkoztatóbb része, amikor a próféta azt mondja: az „*én*” Istenem, ellentétben Ézs 7:11 versével, ahol javasolta a királynak, hogy kérjen jelet az Úrtól, akire így utalt: „*a te Istened*”. Amikor Akház visszautasította Isten ajánlatát, valójában megtagadta, hogy az Úr az ő Istene volna – Ézsaiás Istene volt, de nem Akházé.

Mi a mai tanulmány tanulsága Isten béketűréséről és arról, hogy mennyire kész megmenteni mindannyiunkat? Mit árul ez el az emberi szív vakságáról és keménységéről, amikor még nem adta át magát teljesen az Úrnak? Végül pedig vajon hitt volna Akház Istennek, ha kér jelet, és azt meg is kapja? Indokoljuk meg a válaszunkat!

A FIÚ JELE (ÉZS 7:14)

Ki az a nő, és ki a Gyermeke?

Sehol nem mutat rá az Ószövetség ennek a fontos jelnek a beteljesedésére úgy, ahogyan azt másoknak adott jelekkel kapcsolatban tette, mint például Gedeon esetében (Bír 6:36-40). Az alábbiakban találunk néhány lehetséges teljesedést, kizárólag az Ószövetség alapján:

- 1) Mivel a „*fiatal nő*” (RÚF) kifejezés eladó sorban lévő nőre utal, sokan arra következtetnek, hogy egy Jeruzsálemben élő, férjezett nőre vonatkozik, talán Ézsaiás feleségére. Ézs 8:3 verse Ézsaiás és a „prófétaaszszony” (azaz, a felesége, akinek a prófétai üzenetei legalábbis a gyerekeire vonatkoztak; vö. Ézs 7:3; 8:18) fiának, és nem Immánuelnek a születését jegyzi fel. Ezt a fiút úgy hívják, hogy „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*” (Ézs 8:1-4), nem Immánuel. A két fiú jele abban viszont hasonlít, hogy Szíria és Izrael északi királysága elpusztul, mielőtt a gyerekek elérnék azt a korai életszakaszt, amikor már képesek dönteni jó és rossz között (Ézs 7:16; 8:4).
- 2) Immánuel egyesek szerint Ezékiás, Akház fia, aki a következő király lett. Csakhogy sehol nem utalnak rá az Immánuel névvel.
- 3) Mivel Immánuel kissé rejtélyes, és a nevét általában úgy fordítják, hogy „Velünk az Isten”, utalva az Úr jelenlétére, Ő lehet az a különleges Fiú, akiről *Ézsaiás próféta könyve* 9. és 11. fejezete jövendölt. Ebben az esetben az isteni jellemzése (Ézs 9:6) és „*Isai*” gyökereként (Ézs 11:10) való megnevezése túlhalad azon, amit Ezékiás királynak lehetne tulajdonítani, bármilyen jó uralkodó is volt.
- 4) A fiatal, *nem férjezett* nő természetes szülése törvénytelen kapcsolatból származó, törvénytelen gyereket jelentene (lásd 5Móz 22:20-21). Mégis miért utalna Isten ilyen gyerekekre a hitre buzdítva?

Ezzel szemben az Újszövetség Jézust azonosítja Immánuelként (Mt 1:21-23), aki még nem házas, de eljegyzett szüztől született, csoda folytán, tisztán. Jézus az isteni Fiú (Ézs 9:6; Mt 3:17), a „*vesszőszál Isai törzsökéből, s gyökereiből*” (Ézs 11:1, 10; Jel 22:16). Talán Krisztus előfutáraként szolgált egy korábbi „Immánuel”, akinek a felnövekedése bizonyította Akháznak, hogy a próféciaák időben teljesednek, ezt nem tudjuk. Azt azonban tudjuk, amit tudnunk kell: „*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett*” (Gal 4:4), hogy Isten jelen lehessen közöttünk.

ISTEN VELÜNK VAN! (ÉZS 7:14)

Ézsaiás gyerekei nevéhez hasonlóan (*Shear-jasub*, „a maradék visszatér”, a másik fiú neve pedig: „*Siess zsákmányra és gyorsan prédára*”) az Immánuel névnek is van jelentése. Szó szerint azt jelenti, hogy „Velünk az Isten”. Mint más, hasonló héber név esetében, hiányzik innen az ige, mivel azt a héber nem fejezi ki. Tehát Immánuel úgy kell fordítani, hogy „Isten velünk van” (vö. ugyanezekkel a szavakkal Ézs 8:10 versében).

Viszont az „*Immánuel*” név nem csupán egy elvont jellemzés. Annak az ígéretnek a megerősítése, ami már beteljesedett: „Isten velünk van”!

Mi a jelentősége annak az ígéretnek, hogy Isten velünk van?

Nincs ennél nagyobb biztosíték és vigasz! Isten nem azt állítja, hogy népe nem él át nehézséget és nem érez fájdalmat. Inkább azt ígéri, hogy velük lesz. Ahogy a zsolttáros fogalmaz: „*Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vesszöd és botod, azok vigasztalnak engem*” (Zsolt 23:4).

„*Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzelődsz meg, a láng nem éget meg téged*» (Ézs 43:2, RÚF) – mondja Isten.

Hol volt az Úr, amikor a babiloniak tűzbe vetették Dániel három barátját? Velük volt (Dán 3:23-25)! És hol volt, amikor Jákób napkelteig küzdött? Jákób karjaiban, amilyen közel csak lehetett hozzá (1Móz 32:24-30)!

Amikor az Úr nem jelenik meg testileg a földön, akkor is a népével van. Hol volt, amikor a tömeg elítélte Istvánt? »*Isten jobbjá felől*« állt (ApCsel 7:55, RÚF). Amikor pedig Jézus a mennybe ment, »*a mennyei Felség jobbjára ült*« (Zsid 1:3). Miért állt, amikor István bajban volt és épp készültek halálra kövezni? Ahogy Morris Venden fogalmazott: »Jézus nem volt hajlandó azt ülve eltérni« (Roy Gane: *God's Faulty Heroes*. Hagerstown, Md., 1996, Review and Herald Publishing Association, 66. old.)!

Azt az ígéret kaptuk, hogy „Isten velünk van”, viszont mit számít ez, ha közben rettenetes megpróbáltatásokkal és szenvedésekkel nézünk szembe? Hogyan segít ilyenkor az Ő jelenlétének a tudata? Magyarázzuk meg a válaszunkat!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„*És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten*» (Mt 1:23). *»Az Isten dicsőségének ismerete«* látható *»Jézus Krisztus arcán«* (vö. 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. *»Isten képmása«*, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő *»dicsőségének világotlatása«* (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát – hogy legyen **»VELÜNK AZ ISTEN«**. Ezért jövendölték róla, hogy *»nevét Immánuelnek nevezik«*” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 11. o.).

„Júda országának javára lett volna, ha Akház mennyből küldött üzenetként fogadja ezt. De mivel úgy döntött, hogy emberi erőre támaszkodik, ezért pogányoktól kért segítséget. Kétségbeesésében ezt üzenté Tiglat-Pilesernek, Asszíria királyának: *»Szolgád és fiad vagyok! Vonulj fel, és szabaddíts meg Arám királyának a markából, meg Izráel királyának a markából, akik rám támadtak«* (2Kir 16:7). A kéréssel együtt gazdag ajándékot küldött a királyi kincstárból és a templom tárházából” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 204. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Vajon helyes jelet kérni Istentől, amikor valamilyen döntést készülünk meghozni? Milyen veszélyeket rejthet magában, ha így teszünk?**
- 2) **Jó az emberi segítség, ha van. Ugyanakkor hogyan ismerhetjük fel ennek a korlátait?**
- 3) **„Amikor az ember rádöbben, hogy a halál mindennek a vége, nincs rosszabb az életnél” – írta egy barátjának Lev Tolsztoj, orosz író. Mit felelhetünk erre a kijelentésre, ha tudjuk, hogy „Isten velünk van”?**

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten olyan helyzetbe hozta a hitetlen Akház királyt, amelyben nehéz döntést kellett meghoznia – hinni, vagy nem hinni, ez itt a kérdés. Az Úr minden elképzelhető jelet megadott volna neki, a király azonban nem engedte Istennek, hogy bemutassa neki, miért kellene hinnie. Inkább a „barátját”, Asszíria királyát választotta.

SZIGETI JENŐ:

SEÁR-JÁSÚB

Ézsaiás 7:3 és 10:21 margójára

Seár-Jásúb – betűzőm neved

titkos talizmánját,

te ősidők ködébe vezett

próféta fiú.

Neved ígéretként kaptad

apádtól. A rettentő szavak

tudója volt ő – Ézsaiás.

„A maradék megtér” –

sóhajtom nyomban

ősi héber neved jelentését,

ami már egykor is

talányos lehetett,

mert a kegyelem szívet derítő

jó hírében ott lapul az ítélet:

„Seregünkéből csak egy töredék

tér vissza” csupán.

De lehet kegyelmed angyalszárnyú,

balzsamos szava, mely

gyógyítgatja vadul zakatoló szívem.

„A maradék... megtér” – mondogatom,

és lassan dereng agyam

folyosóinak szürke labirintusa.

Életem lejárt szavatossági idejű

kacatjaitól végre

meg kellene szabadulnom,

hogy létrejöhessen az örökkévalóságra

utat nyitó nagy fordulat,

és csak az maradjon

tűzben tisztuló életünkben,

ami „a” maradék!

Seár-Jásúb. „A maradék megtér”.

Ízlelgetem a szót,

hiszen lassan elkopunk,

és jaj, Uram, ne hagyd,

hogy semmibe hulljon életünk!